

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

Колонка редактора

Не вистачає слів. Хоч ні, вони рвуться назовні, розривають душу, і лише ком у горлі заставляє мовчати. Не віриться, не усвідомлюється, як так?..

Тарас Матвіїв. Він світився ще тою юною щирою безпосередністю, але його думки були по-дорослому глибокі і відверті. На відміну від багатьох із нас, Тарас був справжнім... Загострене почуття справедливості... Це про нього. А ще - самостійність у прийнятті рішень, і якщо вже йти - то йти до кінця...

Його відмовляли у непростому буремному листопаді 2013-го, коли він «жив» на Майдані, його переконували, що армія і військо йому, дипломованому перспективному журналісту, який зможе будь-де зробити кар'єру, – теж без потреби. Журналісти захищають Україну як уміють і як нас вчили – пером, мікрофоном, телекамерою. А Тарас, випускник факультету журналістики, обрав для себе інший шлях: фронт і передову.

Тоді багато хто запитував: «Тарасе, для чого тобі це?» А він говорив відверто й просто: «...маю обов'язок. Перед совістю і людьми, яких поважаю. Я свідомо обрав шлях постійних потрясінь і викликів, відкинувши попередній спосіб життя, медійну кар'єру і навіть давні мрії. Бо не можу по-іншому... Ми покійно прийняли виклики часу і вийшли далеко за межі «зони комфорту». Ми стали нагадувати кочівників, що рвонули з осілих місць у безкраї степи, не маючи уявлення, що чекає за горизонтом. Такий стиль життя підходить далеко не для всіх.

Пісок у «берцях» і на губах, перша свина на скронях і вічні синці від недосипу – це все не мало значення. Навіть коли наші ряди рідшали, бо когось забирала куля, а іншого еміграція чи емоційне вигорання, ми продовжували йти. Аж донині.

Як на мене, у час великих змін злочинно стояти осторонь. Тому робив що міг, хоч не завжди успішно чи завершено. Впевненість у кінцевій меті давала снагу продовжувати рух до цілі...

Дивовижно, але навіть війна й революція, що підняли потужну хвилю, остаточно не зрушили брилу «багатовекторної» самоідентифікації. Зусиль пасіонарної меншості виявилось замало, аби переконати більшість у перспективах «української» України. Виявилось, що величезна кількість моїх співвітчизників досі не вирвалася із малоросійської та радянської парадигми світосприйняття. Таких було завше багато. Втім тепер ця частина суспільства свідомо чи ні ставить під загрозу усі потуги молоді країни останніх років...

До останнього сподіваюсь, що українці не розміняють свободу на срібняки і не побояться відповідальності за свої вчинки. Dum spiro spero, товариство!...

І знову лине «Плине кача...» І знову тисячі людей вздовж доріг по всій Україні стоять на колінах і плачуть. Везуть додому нашого Тараса... Везуть у древній Удеч, до мами... Вже скоро, вже недалечко...

Колись поет Галябарда присвятив Назарію Яремчуку слова: «Я любив вас усіх, та найбільше любив Україну, певно в цьому і є та найбільша провина моя...»

Це й про нього... Про нашого Тараса... Вічна пам'ять Герою України...

З Майдану в далекому 2013 розпочався його шлях. У 2020 на Майдані йому віддавали честь найвище військово-керівництво держави, політики, депутати Верховної Ради, громадськість. Люди навколішках зустрічали Героя України Тараса Тарасовича Матвіїва.

На цьому році неоголошеної українсько-російської війни від рук промосковських посіпак-сепаратистів загинув гідний син своїх батьків і України, журналіст, громадський діяч, волонтер і просто солдат – лейтенант Тарас Матвіїв із Жидачева.

За особисту мужність, виявлену під час захисту державного суверенітету й територіальної цілісності України, та самовіддане служіння українському народові Указом президента Тараса Матвіїву присвоєно Звання Героя України.

Наприкінці березня у рідному Жидачеві на студії Жидачівського ФМ радіо було записано інтерв'ю з Тарасом Матвіївим.

Сьогодні воно звучить по-іншому, сьогодні багато що по-іншому...

Світлій пам'яті Тараса Матвіїва

Мій Боже коханий, я вірю: Ти бачиш із неба
Цю землю гарячу, обпалені сонцем степи.
В молитві-благанні звертаюся нині до Тебе:
- Дай Мир Україні! Лихих ворогів осліпи.
Стягнули з Росії сюди новомодні ракети,
Вп'яли свої ікла у клопоту чужої риллі.
... Так хочу додому! Там вже досягають ранети,
Там вчаться ходити мої спадкоємці малі.
Там явір гойдає світлячки в зірницях у лузі,
А в травах підкова, яку я так довго шукав.
Так хочу додому! Та тут залишаються друзі -
Тут вчора з Жидачева вбили мого земляка.
Він часто хвалився:
- Суниць! Пів години - й відерце!
Там люди найкращі на білому світі, живуть...
Та міна порвала мого лейтенанта, а серце,
Як птах, полетіло із юних грудей у траву.
Осколки металу, що згряя послала дзьобата,
Майстерно у небі писали свої віражі.
За мить з його роти (прийшли з чергування) хлоп'ята
Лягли у завалах в розбитому вщент бліндажі.
Він міг засідати роками собі в кабінеті,
Ховатись у розкіш, в брехливої слави тепло.
Таких небагато сьогодні на нашій планеті,
Щоб став, як Говерла, і рушив боротись зі злом.
Він вроду і дух побратимства приніс із Волині,
І Правда була головною з усіх нагород.

Як загинув Тарас Матвіїв?

За інформацією прес-служби 24 ОМБр імені короля Данила, 10 липня 2020 року близько 20.00 години позицію, якою командував молодший лейтенант Тарас Матвіїв, у районі села Троїцьке Попаснянського району атакували окупанти. Били зі 120-мм мінометів. Одна з мін потрапила в бліндаж, де було двоє вояків. Бліндаж загорівся і частково обвалився. Тарас першим кинувся на допомогу побратимам. Витягнув двох своїх бійців назовні і відніс у безпечне місце. У цей час ще одна міна впала на позицію й осколками смертельно поранила Тараса. Не приходячи до тями, він помер на руках побратимів...

Хто такий Тарас Матвіїв?

Якщо серед активних людей, які живуть на Жидачівщині, когось не відоме це прізвище, то він може сміло відносити себе «до аморфної споживачкої маси». Не можна не знати Тараса: він всюди був в авангарді, в перших рядах і окопах.

Матвіїв Тарас Тарасович народився 18 лютого 1989 року на Волині в Любешівському районі. Згодом сім'я переїжджає до Жидачева на батьківщину Матвіїва-старшого. Батько Тараса – Тарас Григорович працює у рідному Жидачеві у райвідділі міліції, мама – вчитель у Жидачівській СШ № 1.

Навчання у школі для онука і сина вчителів (бабця Тараса Надія Миколаївна теж вчитель) проходило просто: він, зважаючи на «генетику», приречений був бути відмінником. Але для Тараса це було замало: він був лідером... У всьому і завжди.

– Це не пафосні слова, – каже директор Жидачівського НВК Леся Цан, – так було насправді: високий, красивий, з «підвищеним язиком», той, хто за словом не лізе до кишені, начитаний та сучасний. Від нього були у захваті всі: і вчителі, і учні. Вже тоді йому прокували «успіх»...

Після закінчення середньої школи у 2006 році Тарас вступив на навчання до Львівського національного університету імені І. Франка, який закінчив у 2011 році, здобувши фах журналіста. Пригадує, як він прийшов на практику у часопис «Новий час»: енергійний, з новими ідеями і темами. І, як завжди в таких випадках буває, районний простір був «завузький» для юного журналіста. Він прагнув займатися розслідуваннями, кримінальною тематикою, корупційними скандалами. Значно ближчим йому стало Жидачівське місцеве радіомовлення, де він неодноразово давав інтерв'ю, приводив цікавих людей, розповідав про діяльність жидачівських волонтерів і добровольців.

У свій час Тарас працював на телеканалі Києва: Інтер, ТВІ, Перший Національний. Зокрема резонансними стали його сюжетні про Гостинний двір у Києві, коли «злочинці» намагалися відібрати цю історичну пам'ятку в киян.

Тарас був дописувачем кількох електронних видань, одне з яких – «Львівська Мануфактура Новин». Журналіст видання Софія Мінджоса згадує:

– Познайомився із Тарасом через соцмережі. Вирішили об'єднати зусилля і створили громадський рух «СтопЛісоцид». Він ще до нашого знайомства їздив добровольцем на фронт. Мені завжди здавалося, що Тарас не бачить реалізації своїх намірів тут, коли

Занадто багато потрібно для щастя людині:
Нескореність, воля. За них помирає народ.
Від кого в думках і у грудях небачена сила?
Рятуймо країну! Чекає загарбника крах.
Тому що нащадок незламного князя Данила?
Чи сам Сагайдачний водив його в бій у Пісках?
Його виглядала живого, веселого мати...
Він чесно прожив, не лишив за собою боргів.
...Мій Боже коханий, дай сили мені не зламатись!
В бою покарати убивць його - злих ворогів.
...З донецьких степів побратими проводять Тараса
В кохане Опілля, на муку і сльози рідні...
Він - гордість країни. Він - нації слава й окраса.
Про нього поети напишуть балади й пісні.
Заплакали дзвони за хлопцем у дров'яному Львові,
Бо звідси черпав свою правду, як йшов у вогонь,
Бо совість і гідність вмістили у гордому слові
Не від фарисеїв, вони - від народу його.
...Втиратиму сльози біля побратима могили.
Пречиста душа полетить, як голубка, у рай!
- Мій Боже коханий, - молитимусь, - дай мені сили
Скарлати убивць, що прийшли поневолять мій край.
Привезли Героя в Жидачів до рідної мами...
Вклонився черешнями стиглими Воїну світ.
Голубка-душа полетіла у небо за храми -
На сповідь останню, до Господа Бога на звіт...
Неля КІНЗЕРСЬКА.

на Сході триває війна. Хотів вигнати окупантів із країни, це було для нього першочерговим завданням. Залупу боротися на мирній території у хлопця не було, рвався на передову. Казав мені: «Тут з мене менше користі, ніж там». З другим пройшли офіцерські навчання... Він – краший син української нації.

Майдан

Фактично Революція Гідності стала переломним етапом у житті Тараса. Він з перших днів на Майдані. Ті, хто був у 3-ій сотні Самооборони, добре пам'ятають цього хлопця. І там Тарас не «загубився», він разом з однодумцями займається пошуком безвісти зниклих майданівців, ставши організатором і співкоординатором «Пошукової ініціативи Майдану». Хто пригадує ті часи, пам'ятає, скільки не могли знайти після атак «беркут-тітушок».

Але Майдан завершився, і Тарас знаходить себе у тому, що допомагає хлопцям, які воюють. Якоюсь навіть мовою не повертається назвати його просто волонтером. Те, що робили хлопці і дівчата з «Народного легіону», та самопожертва, з якою вони допомагали фронту і бійцям, вартує дуже багато. Фактично на Жидачівщині зародився потужний рух допомоги добровольцям. Разом з побратимами по духу Орестом Гаврильчуком, Володимиром Гавроном, Богданою Пеняк, Віталієм Танцюрою, Романом Романівим, Валерієм Яценком, Ольгою Гучко, Ірою Гебрюю, Олею і Романом Йонками, Ігорем та Іриною Пилипівими, Оленою Заболітною, Михайлом Бричком, Олегом Пастухом, Юстиною Вітик, Андрієм Ружаком, Петром Приходьком, Юрієм Гедзовичем, Богданом Цапом, Романом Михальчуком, Володимиром Борисом, Мирославом Дубиком, Володимиром Благим, Володимиром Кухарем та багатьма іншими вони днями і ночами працювали, щоб знайти ресурси, кошти, обладнання для добровольців. Не один солдат дякував цим молодим людям за каску, бронік, навіть просту форму...

Пішов до війська, бо бачив українську армію іншою...

Тарас не зі слів знав, що таке військо і служба. Багато з того, що він побачив, коли добровольцем потрапив навесні 2015 року до лав окремої добровольчої частини «Карпатська Січ» і обороняв наші позиції у Пісках, Водяному, Опитному та Первомайському, йому було не до впади: починаючи від матеріального забезпечення воїнів, якого тоді в принципі не було і фактично все трималося на «волонтерах», аж до стосунків між

військовослужбовцями, які були пережитками радянської ще армії. Тарас хотів змін і був переконаний, що хто, як не він, безпосередньо ці зміни має робити. На його переконання, до війська мають приходити найкращі: розумні, лідери. Тільки тоді може виховатися нова українська військова еліта.

Спробував себе Тарас Матвіїв і в політичній діяльності, коли став депутатом Жидачівської районної ради. Товариш і побратим Тараса Орест Гаврильчук розповів:

– Тарас не сприймав байдужості та несправедливості. Був прямим та різким у висловлюваннях. Жертовний, сильний духом. Справжній патріот України. За невеликий період часу гляньте, що він встиг зробити:

- Заснував рух «СтопЛісоцид». Порушував проблеми вирубки лісів у своєму районі та області.
- Боровся із нелегальним гральним бізнесом. Завдяки цій боротьбі було відкрито кілька кримінальних проваджень і, як наслідок, – вилучення гральних автоматів у місті.
- Як волонтер проводив збір коштів та всього необхідного для потреб наших військових впродовж 2013–2018 років.
- Був розробником районної програми патріотичного виховання молоді.
- Ініціатор створення Центру громади Жидачева.
- Співрозробник мікропроектів у рідному місті. Завдяки його наполегливості у містечку встановили нові тренажери та обладнали нові дитячі майданчики.
- Співрозробник програми туристичного розвитку Жидачева. Ідейник залучення громади у процеси міста. Ініціатор запровадження електронних петицій у Жидачеві та громадського бюджету.

Склав депутатські повноваження після підписання контракту зі Збройними Силами України.

• Ініціатор відродження місцевої футбольної команди «Авангард». Активний учасник фанатського руху команди.

• Організатор патріотичних вишколів для старшокласників жидачівських шкіл.

• Головний співорганізатор етнофестивалю «Удеч-фест Івана Купала».

• Творець та активний учасник громадських акцій, виставок зброї, дитячих турнірів, благодійних ярмарків.

• Активно відвідував школи із лекціями-спогадами про Революцію Гідності та російсько-українську війну.

• Організатор патріотичних вишколів для старшокласників жидачівських шкіл.

• Головний співорганізатор етнофестивалю «Удеч-фест Івана Купала».

• Творець та активний учасник громадських акцій, виставок зброї, дитячих турнірів, благодійних ярмарків.

• Активно відвідував школи із лекціями-спогадами про Революцію Гідності та російсько-українську війну.

• Один із творців муралу вірша Героя Небесної сотні Богдана Сольчаника... Скажіть, хтось може подібною діяльністю похвалитися?

Боротися треба зі зброєю у руках

Попри бурхливу громадську, політичну, волонтерську діяльність Тарас не міг пробачити ворогу за загиблих товаришів Мирослава Мисла та Даниїла Касьяненка, які загинули у 2015 році.

Тому у вересні 2018-го він вступив до Академії сухопутних військ ім. Петра Сагайдачного, щоб стати офіцером Збройних Сил України. Після її закінчення у 2019 році направлений для подальшого проходження військової служби до 24 ОМБр імені короля Данила. Про свій військовий вибір Тарас говорив: «В мене не стоїть ціль дорости до генерала. В мене ціль на своєму рівні, як командира взводу, просто працювати якісно, робити максимально все залежне від мене, виконати свій обов'язок до останку і «віддячити» противнику за всіх товаришів, яких я втратив».

У квітні цього року, немов заповіт на своїй сторінці у соціальній мережі Фейсбук, Тарас написав: «Прошу. Не віддавайте свої свободи і права через паніку та страх. Потім їх доведеться повертати кров'ю».

Ще у 2014 Тарас у своєму електронному щоденнику зробив запис, який вже після того, як син загинув, мати Тараса Валентина показала нам:

«Як будете ховати»
Це не заповіт.
Прохання:

Будьте гідними ранкового сонця!
Як сказати, щоб Вас проїняв мій біль?

Біль чорної матері, біль землі потривоженої?
Коли почуєте стогін вітрів Сходу?

Не виправдовуйте свою черствість буднями.
Не виправдовуйте – пристосуванством нервової системи.

Які то будуть жнива цього літа рясні і маки в житті!..

Щоб мене зрозуміти – прочитайте те, що я не написав.

Читайте, що не написано, а зроблено...

Свічка життя Тарасового згасла 10 липня 2020 року. Але свічки, які він запалив в серцях всіх тих, хто його знав, ще довго горітимуть у наших серцях. Командування частини та побратими Тараса ініціювали процедуру подання молодшого лейтенанта Матвіїва Тараса Тарасовича на звання Героя України, яке він заслужив по праву. Указом президента від 13 липня Тараса Тарасовича Матвіїва присвоєно звання Героя України.

Загибель Тараса – це ще одне нам нагадування, що ми не маємо права забути, що у нас триває війна. І життя наших захисників покладені на вівтар війни не дарма. Герої не вмирають!

Андрій ДАНИЛЕЦЬ

«Ця війна буде тривати ще довго, без жодних ілюзій...»

Це інтерв'ю ми записували у радіостудії Жидачівського ФМ радіо. Був кінець березня, Тарас Матвіїв кілька днів був вдома перед «відрядженням» на Схід. Щоправда, про те своє «відрядження» він тоді не говорив, і про це знали хіба що найближчі друзі. Якби то було знати, як воно все станеться...

– Тарасе, розкажи про твоє бачення ситуації, яка склалася довкола нинішньої світової епідемії коронавірусу, її вплив у цілому на Україну і її політику зокрема, особливо на фоні російсько-української війни, що триває на сході України.

– Ситуація насправді складна. Однак всі кроки, які зараз зроблені, мають позитивні наслідки. Адаже дійсно необхідно було вводити більш жорсткі заходи, аби обмежити поширення цієї зарази. Як ми знаємо, у групі ризику насамперед старші люди і діти, відповідно, якщо брати на нашому рівні міста і райони, – це дійсно карантин й обмеження пересування, використання транспорту.

Але я трошки можу глянути з іншого боку, зважаючи на історичний досвід, коли попередні уряди, керівництво намагалися, прикриваючи певною необхідністю, обмежити свободи народу в цілому чи окремих груп, це вилувалося в дуже зле.

Що я маю на увазі? У 2013–14 роках також під приводом збереження порядку в країні і в інших обласних містах було введено обмеження пересування, закрили метро. Зважаючи на те, що правова система в нашій країні далеко не ідеальна, м'яко кажучи, законність шкутильгає на дві ноги, це може вилитися також не тільки в боротьбу з коронавірусом, але і буде мати якісь політичні наслідки, може бути використано для гасіння якихось протестних рухів і так далі. Це треба мати на увазі і не можна відкидати, тому що є певні сили, які зацікавлені, аби попри складні обставини, складні політичні процеси, які зараз відбуваються в Україні, всі сиділи вдома і не подавали свого голосу.

Я розумію, що загроза коронавірусу десь лякає на інстинктивному рівні, однак ми не повинні забувати, що, крім прав, у нас ще є обов'язки, тобто вберегти нашу країну, нашу державу і наші, власне, права. Я боюся, що певні сили можуть скористатися цими вимушеними обмеженнями і спробувати, скажімо так, протягнути певний закон, який, наприклад, стосується ринку землі чи свободи ЗМІ, чи Мінська. Глобально кажучи, в цьому я вбачаю загрозу.

З одного боку, треба рятувати людей, з іншого – не можна мовчати і допустити політичної поразки. Тому, якщо ми зараз змовчимо, якщо ми зараз не будемо діяти попри біологічні загрози, то через рік чи місяць у нас буде ще більше проблем. Якщо епідемія може вбити наше тіло, то так званий карантин може вбити наші права, наші державні кордони і наші державні інституції. В цьому я вбачаю загрозу.

– Російсько-українська війна триває. Які настрої в українському війську сьогодні?

– Настрої бойові. Як і в останні роки, попри всі загрози зовні чи всередині ми не маємо права морально падати, впадати у депресію. Це не в наших традиціях, тим паче в нас немає права відступати бодай крок назад. Бо ми – то військо України в ці-

лому. Добровольці, офіційні Збройні Сили, інші силові структури – то є те забрало, яке, подобається це комусь чи не подобається, особливо втомленим від війни, береже нашу державу, дає їй шанс на майбутнє. Тому що наше завдання наразі стримати гібридну загрозу – війська Москви – принаймні на тому рубежі, який є зараз. І дати змогу попри все дітям ходити в садочки, школи, людям ходити на роботу і таким чином продовжувати піднімати нашу країну в економічному плані, соціальному і політичному. Тому що нам рано чи пізно доведеться реінтегрувати ці території – що Донбас, що Крим. Я в цьому впевнений.

Питання лише в тому, коли це буде і на яких умовах. Відповідно наша країна має бути кращою, аніж до того, коли ми тимчасово втратили ці території. Ми маємо бути привабливіми для своїх громадян і для тих громадян, які сумніваються. Відповідно Збройні Сили – це той тонкий кордон, який відгороджує нашу світлу країну від сепаратистів і дає нам шанс в цілому. Тому настій в принципі твердий, але є певні все-таки виклики, загрози, які ми досі не подолали. Тобто, наприклад, це декларовані натовські стандарти, які по факту залишаються в основному на папері. Це може я вам говорити як військовослужбовець відкрито. Справа не лише в зброї чи логістиці, чи підходах. Справа в людях. Все ще найважливіший актив наших Збройних Сил – це якісні люди, це якісні кадри. І коли кажуть, що наші Збройні Сили не такі чи якесь там гірші за інші, чи в них там бракує того чи іншого майна, чи людських ресурсів, то я вам хочу сказати, що вони такі, яке є суспільство. Це абсолютне дзеркало нас із вами. Можу казати не глобально, а про себе, що я там роблю і, власне, яка моя місія тут. Бо коли критикуєш, кажеш, що щось не те, спробуй це виправити або взяти принаймні в тому участь. Власне, коли потрібно допомогти і проявити свою позицію, у той момент не потрібно вагатися, а потрібно діяти. Не одним словом, а дією. Тому я вирішив спробувати внести свій маленький вклад у розвиток наших Збройних Сил і виконати певний обов'язок чи обіцянку перед товаришами, яких колись у 2015 році втратив. Я маю певні права і повноваження говорити від імені свого підрозділу і від імені тих людей, яких я знаю, які зараз досі служать або які нам допомагають вже з іншого світу, але які завжди в строю. Якщо підсумовувати, то стан Збройних Сил на тверду четвірку.

Люди, які зараз служать, наприклад, у моїй частині, а це люди з усієї країни: схід, захід, південь, центр, Крим, вмотивовані перш за все тим, що в нас іншої держави немає. Вони тут народилися, у них немає другого паспорта закордонного, вони не втечуть в Польщу збирати полуниці, вони не втечуть в Ізраїль, тому що в них є друге громадянство, їм нікуди відступати, їхнім дітям нікуди йти, ніде навчатися, їхнім батькам ніде

отримувати пенсії як отут, в цій країні, в якій вони працювали все життя. Тому вони будуть стояти до кінця.

– Запитання, мабуть, швидше як до колеги: чи не скучаєш за журналістикою?

– Гарне питання. Я намагаюся, скажімо так, не тупити перо, я маю свій блог на кількох Інтернет-ресурсах, де я пишу власне про проблеми війська, суспільно-політичні проблеми, тобто не забуваю свої першоджерела. Але якщо провести аналогію, наприклад, коли я був ще журналістом на телебаченні в Києві, це був початок – 2010–11–12 роки, я власне вже казав, повторюся: настає момент, коли вже замало слова, потрібно діяти...

Наведу такий яскравий приклад, можливо, я колись про нього вже казав. Є відома історична будівля – Гостинний двір у Києві. Я кілька сюжетів про це зробив. Тоді злочинці намагалися відібрати в киян цю історичну пам'ятку. Я знімаю раз сюжет про це, другий раз знімаю, а третій раз взагалі попав там під мордобій. Ще тоді «беркут» давав всім по печінці. Але я зрозумів, що б я не показував, що б я не робив – це буде тривати далі. Власне тоді людям увірвався терпець і почалися відомі події Революції Гідності. І мені тоді увірвався терпець: я зрозумів, що «слова» вже замало, адже слово не лікує і слово не дає того необхідного результату. А моє гасло: «Якщо ти критикуєш – то пропонуєш, якщо ти пропонуєш – то роби»... Звичайно, не все виходить, не все відразу, але, принаймні, моя совість може бути чистою, бо я намагаюся щось в цій країні, не тільки у своєму житті, не тільки заради себе там чи заради найближчих, але й заради цієї країни щось робити. І тільки такі люди, які вже чимало зробили для своєї громади, для свого міста, в цілому країни мають право нарікати й бідкатися про життя. Тому як такого жально лише суто за журналістською діяльністю немає, але намагаюся не втрачати тонус, писати, комунікувати, контактувати зі своїми товаришами, однокурсниками і, можливо, колись, коли в нашій країні стабілізується ситуація, коли вже не буде таких жорстких викликів, я повернуся до своїх першоджерел. Хтозна...

– Мабуть, завершальне, але в той же час і головне на сьогоднішнє питання: скільки ще триватиме війна?..

– Складне питання, бо на нього, напевне, не відповідь ніхто, навіть президент нашої країни. По відчуттях ця війна буде тривати довго ще, без жодних ілюзій. Ми, наша дипломатія, наші політики мають робити усе, щоб полегшити цю реально складну ношу. Тому що ми протидіємо ядерній державі, яка входить у топ трьох найбільш озброєних країн світу, крім того, вона непередбачувана в своїх діях, бо не завжди діє раціонально. Це показує і теперішнє, і історичне минуле, тому нам потрібно готуватися до тривалої боротьби, подобається це комусь чи ні...

Іти назустріч противнику і здати одне місто, друге, область,

можливо, цілий регіон, аби решту залишили у спокої, займалися своїми повсякденними справами – це не вихід, це шлях до капітуляції. Просто деякі політики маніпулюють слабостями людей, які не звикли глибоко думати і аналізувати, й пропонують легкі рішення.

А давайте ми перестанемо, наприклад, стріляти, а давайте ми відступимо крок, два, три, сто назад, і вони зупиняться, бо ми миролюбні, ми нікому не хочемо зашкодити...

Але це шлях в нікуди. Якщо ми хочемо втримати цю країну, отримати шанс жити тут, розвиватися тут, не їздити на заробітки, а підніматися тут, ми маємо робити все від нас залежне на своїх місцях і навіть більше, щоби ту заразу стримати ще на східних кордонах.

Іноді здається, що наш люд вже не звертає уваги взагалі на ніяку інформацію про те, що відбувається на фронті. Це «їх ся не торкає», хіба що тих, хто втратив рідних чи близьких, друзів. Можливо, когось це професійно зачіпає, але в більшості це не зачіпає ні емоцій, ні почуттів, ні розуму. Якщо й надалі буде зберігатися такий стан речей, коли значній меншості, так званій пасивній меншості, розходиться, що буде далі, а значній більшості – залишається турбуватися лише про свій гаманець і живіт, ну то все, що нам залишиться, – це здати цю країну... Або виїхати... Це жорстка правда, але це так є...

Другий варіант – ми все-таки вийдемо за межі свого комфорту, бо власне 10 тисяч людей, які загинули на східному фронті, дали можливість ці шість років утримувати певні межі комфорту для більшості. І вони настільки звикли й думають, що так буде завжди...

Але ми теж вичерпуємося, мається на увазі Збройні Сили вичерпуються, люди втомлюються, люди дійсно втомлюються, ті, які тримають зброю, які щодня ризикують життям. І коли вони не бачать в тилу впевненості, коли вони не бачать в тилу розуміння, а, навіть, більше того, нехтування і навіть якусь певну гординю, погорду: «Ми вас туди не посилали» (є таке поширене гасло), то в них втрачається власне надія і твердість під ногами. Коли ці настрої будуть змінюватися, коли вітер весни повіє і нарешті трошки розверне людей на всіх рівнях, починаючи від сіл і закінчуючи Верховною Радою та президентом...

Ми маємо визнати, що складну проблему простими кроками не вирішимо. Коли ми дійсно почнемо прагнути до стандартів Європи у всіх справах: справах економічних, політичних, військових у рамках натовських стандартів в армії, тоді в нас буде дійсно шанс і другий сценарій буде реалізований, тобто ми повернемо свої території і станемо на шлях дійсно європейської України, самостійної держави із прогнозованою і виваженою зовнішньою політикою і достойним життям своїх громадян. Дуже хочу це побачити...

Розмовляла Ірина БЕРНИК.

Його сокровенні думки

«Відчуваю – моє покоління буде добрим гумусом для нащадків. З нас виросте щось міцне і горде. А не аби яке сухотрав'я...»

«Я не святкую день народження. Вже 5 років»

– Відколи вкотре повернувся із друзями на майже зруйнований Майдан. 18 лютого. Того дня силовики і тітушки атакували мирний протест під ВР. Десятки людей загинули, серед них Топій, тіло якого ми опізнавали у центральному морзі кілька днів по тому, і стрілянин Корчак.

Це стало точкою неповернення. Тієї ж ночі ми виїхали потягом із Ходорова на Київ.

З цілковитим усвідомленням можливих наслідків: від арешту до ризику втратити життя. У майже кожного були саморобні броніки і біти. Швидше для самозадоволення, ніж для безпеки.

Вже над ранок 19-го наша сотня була серед перших відчайдухів, що прийшли на підмогу і крокували Хрещатиком. Тоді ми ще не знали, що всього за день розпочнеться нова епоха в історії країни.

«Через кров до обнови»

– Ми не знали про стрільців Кусюка і Якименка, план зачистки «Бумеранг» і панічну втечу верхівки країни. Тоді ще були живі поет Сольчикан і мій земляк Точин, як і пів сотні інших чудових Людей.

Ми не знали про сотню зниклих і що невдовзі будемо групою ентузіастів їх розшукувати.

Кволі барикади з непотребу таки змогли витримати. Смертні люди стали безсмертними. А доти недосяжні зміни стали незворотними.

..Відтоді мій ДН – це лише день спомину і подяки за всіх, хто пішов, і всіх, хто досі залишається поруч.

Я збирался написати лист до батьків, коханої, побратимів, українців.

До кожного окремо: добрі слова і афористичні тези. Багато суму і твердої віри.

Щоб читували в новинах. І написав би! Але занудно багато слів у цьому світі. Так мало вчинків!
29.06.14.

«Національна основа»

– Я стою супроти старої України – національної амнезії та економічного зубожіння, культурного й політичного хаосу, хабарів і корупції, пасивності держави на міжнародному полі, намагань вступити у кабальні союзи на умовах васала, ментальних викривлень «хутірства» та самоприниження.

Я – проти України минулого!

Тож у щоденній праці я боротимусь за: – Нову Україну, об'єднану довкола спільної національної мінувшини;

– монолітну державу, що дискутує з усіма на рівних засадах;

– дійсну політичну та економічну незалежність від третіх сил і наддержавних структур;

– пропаганду культурного й інформаційного світобачення Нової України;

– відновлення оборонної потуги Збройних Сил;

– інтенсивний розвиток науки та впровадження власних технологій, екологічну безпеку та гармонійне співіснування людини у Природі.

Зрештою, я побачу Україну, котра згуртує довкола себе Європу.

Я побачу Україну в кріслі справедливої миротвориці!

Я побачу – Україну Нову!

«Мені не соромно, що не стояв осторонь тоді, шість років тому»

– Мені не соромно за жоден день від 21 листопада й до 20 лютого 2014 року.

Мені не соромно дивитись в очі батькам загиблих і зниклих.

Не соромно за людей, що стояли праворуч і ліворуч у балаклавах і без. З палицями і без. В Києві чи будь-де. Що звертались до Христа чи Магомета.

Повага. Рівність. Жертовність. Цього ніхто не забере. Як би не старались речники холуйських мас нівелювати, очорнити, стерти навіть згадку про здвиг Майдану. Смак стихійної свободи назавжди в'ївся в пам'ять.

Ті, що її скуштували бодай одного дня, вже не забудуть. Решті той смак нестерпний.

Коли ж мене запитав нащадок, що я робив у ті страхотливі миті, я знаю, що відповісти. Щонайменше – не стояв осторонь.

Тож мені не соромно. А вам?».

МАТЕРІ ВОІНА

Одні казали їй: «Пишайся сином!»,
А інші: «Нащо він туди пішов?!..» -
Гірчило їй від слів таких полином,
А часом аж холола в жилах кров...
Ну як таке ви можете казати
У вічі цим найкращим матерям,
Які зростили мужнього солдата,
Що не віддасть України ворогам?!
Чи ж не бажала б мати йому долі,
Далекої від клятої війни?!..
Щоб він у хаті жив, а не у полі,
Щоб на очах росли його сини!..
Та він обрав собі таку дорогу,
Щоб потім міг сказати своїм синам:
«Я все зробив, сини, для перемоги,
Аби здобути долю й волю вам».
Отож, коли лунає сміх дитячий
Поміж щасливих мирних ваших днів, -
Згадайте матір, що десь тихо плаче
І молиться за воїнів-синів.

Валентина МАТВІЇВ

В того, хто поруч, - крила? Хай летить!
Не обтинай, тому що сам не можеш.
Бо, може, сенс його життя - ця мить!
А, власне, він родивсь для цього, може.
І хай розправить крила ще отут —
На цій землі, що їх, на жаль, не має...
Ти ж можеш допомогти звільнитись з пут,
І хай літає... Чуєш? Хай літає!
А можеш навіть трішки підштовхнути,
Додати швидкості для його розбігу.
Благослови... і хай рушає в путь!
Проси лиш в вітру траєкторії збігу,
А той його підхопить на шляху,
І вже нехай летять собі обоє.
Дивись: в очах — ні тіні від страху,
Тож хай тебе цей погляд заспокоїть.
Не всім дано ходити по землі,
Комусь судилось долею літати.
Нестись назустріч зорям на крилі,
А, може... й самому зорею стати...

Валентина МАТВІЇВ
«Легкокрила»

Пробач, матусю, рідна нене,
Що обірвалося моє життя
І я не прийду більш до тебе,
Бо відлетіла в небеса моя душа
До тих героїв-побратимів,
Що теж у вічність відійшли.
За те, щоб ми жили у мирі
І гідність своєю берегли.
Щоб край свій і народ любили
Та вірні їм завжди були,
Щоб вороги нас не гнобили
Й топтати землю не могли...
Пробач, матусю, рідна нене,
Що я тебе так засмутив,
Що не пригорнуся до тебе
Й не скажу, як тебе любив...
Пробач, матусенько кохана,
Що в горі не розраджу тебе я,
За біль сердечний... щем... і рани,
Якими оповилася твоя душа.
Ти не сумуй... не плач, рідненька,-
До тебе буду приходити в снах ...
Життя віддав за Україну-неньку,
За її волю й світлий шлях.

Nastiy Kylyuk

Друзі і побратими про Тараса

Богдана ПЕНЯК:

Вибач нас, Друже, що не могли до кінця зрозуміти Твою безмежну любов до України і самопожертву... Сьогодні Вона плаче за Тобою за своїм дитям, за своїм сином, як і Твоя рідна матір... Серце розривається від болю... Розум відмовляється приймати втрату.

Я не можу повірити, що Ти більше не ходиш по цій землі...

Називати Тебе другом було честю для мене, Твоя свідомість, розум і любов до України надихали мене і всіх людей навколо....

Вибач, що не була для Тебе таким добрим другом, яким Ти був для мене.

Ми дивувалися, захоплювалися Тобою, і Ти залишаєшся для нас назавжди ЖИВИМ!!! У наших серцях, у моему серці Ти назавжди живий!!!

Тарас СУС:

Прощай, друже. Буду вічно пам'ятати тебе як справжнього українця, воїна, вічно ініціативного та щирого друга. Твоє щире прагнення справедливості надихало мене у важкі часи і давало волю до наступної боротьби. Я буду завжди пам'ятати твою підтримку у 2014-2015 роках, коли ти, жертвуючи своїм часом і матеріальними ресурсами, допоміг моему батальйону у навчанні з тактичної медицини. Спочивай, братчику, з миром. Прийде час - і ми за тебе помстимося! Вічна тобі пам'ять!

Орест ГАВРИЛЬЧУК:

Критикуєш – пропонуй. Пропонуєш – роби. Таким було життєве кредо Тараса Матвіїв. Яким був Тарас Матвіїв?

Після закінчення журфаку університету імені І.Франка працював журналістом у Києві. Після Майдану повернувся додому у Жидачів, аби розвивати рідний край. Не сприймав корупції, некомпетентності, байдужості та несправедливості. Був прямим та різким у висловлюваннях. Але завжди справедливий. Жертовний, сильний духом. Справжній патріот України, не боявся погроз, хоч отримувач їх багато через свою громадську позицію. Вів та пропагував активний та здоровий спосіб життя.

Ким був Тарас Матвіїв?

Журналіст, учасник Революції Гідності, співзасновник "Пошукової ініціативи Майдану", співзасновник волонтерської ГО "Народний легіон", волонтер, один із засновників осередку Української Галицької Партії на Жидачівщині. Депутат районної ради Жидачівського району 2015-2019 рр. У 2019 році закінчив Національну академію сухопутних військ у Львові. Люблячий син, внук та справжній друг.

Ірина ГЕБРА:

Ти будеш жити з нами завжди і залишишся «нашим» Тарасиком, який любив Україну понад усе....

Боже, дай сили пережити цю втрату.

Андрій РУЖАК:

Мав за честь знати тебе, мій друже! Велика втрата для нас всіх та для всієї України. Великий біль, сум, розпач, злість. Незламний, непохитний, весь час у русі, в роздумах, веселий і надійний.

Ти мав жити, одружитися, виховати дітей і розбудувати нашу Україну! Ти був нашою рушійною силою, ти був прикладом, авторитетом, борцем, а тепер став Героєм!

Але ми тебе не підведемо!

Вічна пам'ять, ти завжди залишишся у моему серці!

Володимир ГАВРОН:

Один раз на багато років в Україні народжується небагато людей світлих з вчинками ангелів. В церкві їх називають святими...

В повсякденному житті таких людей, які віддали своє життя за друзів і неньку Україну називають героями.

Тарас – людина ангел і воїн світла, якого ми мали честь знати. Цей ангел віддав своє життя за нас з вами свідомо, щоб ви задумалися.

Він повернувся до свого Небесного Батька, щоб звідти тепер оберігати наші долі та нашу неньку Україну.

Віталій ТАНЦЮРА:

Прощай, Тарасику! Мене переповнює жаль, злість та спустошеність! Жаль, що не зумів тебе відмовити від цього відрядження!!! Але як я міг це зробити? У мене для тебе не знаходилося достатніх аргументів, бо твоє прагнення служити Батьківщині було тверде, як увесь твій характер!

Ти був людиною-локомотивом і особисто для мене променем впевненості, що Україна буде! В свій 31 рік ти зробив безліч корисного та доброго для країни, громади та простих людей, комусь не дано зробити нічого з цього за все життя, а ти, Друже, зміг! Такі, як ти, народжуються раз на покоління! Спустошеність мине, і Україна буде!

Спочивай з миром, Братику! Вічна пам'ять!